

UJ CIMBORA

KÉPES GYERMEKLAP

Tavas.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

VI. ÉVFOLYAM
9. sz.

1938. MÁRCIUS
20.

MEGJELENIK HAVONTA HÁROMSZOR - SZERKESZTI: FERENCZY LÁSZLÓ MARCELLA
SZERKESZTŐSÉG ÉS KIADÓHIVATAL: CLUJ, STR. BARON L. POP No. 5. - TELEFON: 18-87.

Hivogató.

Isten hozott, kikelet,
Napfény, virág, levelek!
Isten hozott, fecskemadár,
Köszöntsön az egész határ!
Napok óta mi is lesünk,
Hogy víg szóval köszöthessünk:
Istenadta kis fecskéje,
Szállj le házunk ereszére,
Kelts föl minket kora reggel
Áradozó énekeddel!

Isten hozott, kikelet,
Napfény, virág, levelek!
Isten hozott, gólyamadár,
Köszöntsön az egész határ!
Napok óta lesünk, várunk,
Szállj le, szállj le, maradj nálunk!
Régi fészked keressed fel,
Kis fiaid nevelgesd fel,
Kelep, kelep, gólyamadár,
Maradj nálunk, míg tart a nyár!

Eszperantó nyelvtanfolyam

Vezeti: Kormos Jenő.

Számnévi utóképzők.

Numeralaj sufiksoj.

A szorzószámok képzője **obl**: duobla = kétszeres; triobla = háromszoros; duoblo = (a) kétszerese (valaminek); trioble = háromszorosan, háromszor.

A törtszámok képzője **on**: duono = fél; kvarono = negyed; kvar kvaronoj = négy negyed.

Az **on** képzőt csak a nevező veszi fel, a számláló változatlanul marad, ha a számláló több, mint egy, a nevező felveszi a többes-számragot.

Kertészkedjünk kis cimborák!

Kenderke vagy *kék bojt*, latinul: *ageratum*. Ez is kék színű alacsony, igen-igen kedves virág. Virágok szegélyezésére alkalmas. Mint a neve is mutatja apró bojtocskákhoz hasonló. Nyáron nyílik július—augusztusban. Van magasabb és egész alacsony törpe kék bojt. Vetendő február hónapban — kisládába — s csak, ha megerősödött ültetendő ki helyére. Gondozást kíván. Ezt ládába olyan városi gyermekek is ültethetik. akiknek nincsen kertjük. Magva parányi, vékony hosszukás szalmaszín. Hasonló a százszorszép magvához. Illata nincs.

Dohányvirág, latinul: *Nicotiana*. Magasra felnyurguló és szétterpeszkedő virág. Levele épp olyan érdes, ragadó tapintatu, mint az igazi dohányé. Virágai szennyesfehér halvány és sötétebb lilaszínűek. Nyáron virágzik. Kellemes illatú, különösen este árasztja szét az illatát. Ezt a virágot csak olyan helyre lehet ültetni, ahol hely van bőven, mert különben mindent elnyom! Május hónapban szabad földbe vethető. Magva apró, mákszemnél is kisebb barnás fehér. Egyényári.

Százszorszép, latinul: *Bellis*. Népiesen: *Bog-lárka*. Drága kedves, szerény tavaszi virág. Illata nincs, de kedvességével szerénységével mindenkét meghódít. Ahol kert nincs, cserepekbe, ládába is ültethető. Hamar megszomjazik. Épp azért az öntözésről nem szabad elfelejkezni. Évelő. Elég egyszer vetni. Vetendő: május hónapban szabad földbe, vagy ahol nincs kert, ott ládába. Magva világos szalmaszín, vékony hosszukás, olyan, mint a kékbojté.

Humor.

— Mondd meg Kányádi Róza, mi az embernek a legértékesebb része?

— A bőre, tanító néni kérem!

— Miért?

— Mert az tartja össze az egészet!

*

— Hány ujjad van a kezeden, Lilike?

— Tíz.

— És mi lesz akkor, ha egyet elveszítesz?

— Akkor elmarad, tanító néni, a zongora-órám.

Üzen a hóvirág.

Hermelin prémjét elvitte a tél.
Vidám nótákat fütyörész a szél.
Pöre testén az ébredő földnek
Titkos kezek új szőnyeget szőnek.

A kis kertem is készülődik már,
Kezdem hinni, hogy lesz tavasz és nyár.
Kicsiny hóvirág mosolyog itt-ott,
Elárulja az édes, szent titkot.

Bűbájos tavasz szép üzenete,
Vézna napsugár, sáppadt gyermeke,
Kicsiny hóvirág légy áldott százszor,
Tavaszt váró szív... sohasem gyászol.

K. Kovács Emma.

Nótás-Mókás Marci története.

Volt, hol nem volt, volt egyszer egy suszterinas, aki arról volt híres a környéken, hogy nem csak a leghuncutabb volt a kis inasok között, hanem a legszebben tudott énekelni is. Mikor reggel felkelt, már csengett a nótája s bizony sokszor szólt fel a mester uram a kis padlásszobába: „Csend legyen már Misi, aludni akarunk.“ Huncutsága abból is állott, hogy a szépen csengő nóta, mindig valami magagyártotta szöveggel hangzott el. Énekelt ő a Bodri kutyáról, a vásárokról, — hova a sok szép csizmát elvitték, — no meg a vevőkről is. Az egyiknek bibircsókosságot, a másinak hárcsa bajuszát énekelte meg, úgy, hogy a végén el is neveztek Nótás-Mókás Marcinak.

Különben nagyon szorgalmas fiúcska volt, még a harcias mesterné asszonyom is megszerette, mert mindig a kedvében járt. Segített a takarításnál, a bevásárlásnál, ringatta mester uram kis cseméit s mindezt olyan jókedvűen, dalosan, hogy mindenki megbecsülte a kis inast. Nem is lett volna semmi baj, ha az a tarhonya nem lett volna a világon! Mert hát minden változás ebből származott. De hogy szavamba ne vágjak, — úgy volt az tudjátok gyerekek, hogy Marci nem szerette a tarhonyát, viszont mesterné asszonyom meg minden nap azt főzött. — Ha délben nem volt, akkor este, hol levesnek, hol piritva, máskor meg krumplival. Szegény Misinek bizony ilyenkor nem igen volt kedve dalolni. Elhatározta hát magában, hogy valami huncutsággal ő, akár-

hogy is, de kiküszöböli a ház asztaláról a tarhonyát.

Történt egy este, hogy kiinn hideg téli nap volt, belátogatott a cipész műhelyébe mester uram egyik-másik szomszédja. Élénken kezdtek beszélgetni, megvitatták a kis falu dolgát. Amint nagyban beszélgetnek, betoppan a kántor uram is. Vadonatúj csizma iránt érdeklődött, mivel hogy nagy volt a hó s kántor uram nagy utat tett naponta. Miska ezalatt szorgalmasan csirizelte a csizmákat s igen köszörülte a torkát. Nem tudom, a finom csirizszag csiklandozta-e, vagy pedig egyéb huncutság.

— Na mi az, öcskös, — szólta a kántor, — de nagyon gyantázol, talán énekelnél nekiünk egyet.

Bizony Miska egyet sem kérette magát, hanem jó hangosan elkezdte fújni a nótát, miközben a cipőtalpat szegezte.

„Ebéd és vacsora, mindig csak tarhonya, tarhonya, tarhonya, tarhonya!“

Egy percig nagy csönd lett, mester uram hol elsápadt, hol kipirult, de aztán kitört a kacagás s úgy kacagtak mind a négyen, hogy még a csizmák is belere-megtek.

— Na, te Nótás-Móka, nem kapsz több tarhonyát! — mondta végre a mester.

— Nem bizony, hanem szalonnát! — jelentette ki a kántor. Mert úgy megtetszett neki a kis inas, hogy el is vitte magával s diáknak adta.

Igy volt, igaz volt, aki nem hiszi, járjon utána.

Tamás Béláné.

Józsi diák kalandjai.

Ifjúsági regény. * Irta: Nagy Kálmán.

(8)

Órák teltek órák után. Közben hallotta, hogy járnak a raktárban, ládákat tologatnak s mintha a kapitány hangját is hallotta volna, — de látni nem látott semmit. Később a zaj megszűnt, Józsi pedig megkönnyebbülten lélegzett fel. A raktárban egészen sötét volt, de nem tudta, hogy este van-e már, vagy csak nincsenek ablakok? Mikor megéhezett, elővette a zsemlet és csokoládét s csendesen megette. Megevett egy zsemlet, egy almát s egy rúd csokoládét. Még többet is tudott volna enni, de takarékoskodni akart, mert nem tudhatta, hogy mikor indul el a hajó s mikor jöhet elő. Miután vacsorált, számbavette az élelmiszereit. Maradt még egy zsemle, egy alma, egy egész tábla csokoládé és még két rúd. Ez még három napra is elég lehet, gondolta magában, miután mindent szépen visszatett a zsebeibe. Azután elálmosodott s ahogy lehetett, elhelyezkedett. Feje alá tette jobbkarját, kabátgallérját felhúzta, balkezét bedugta a kabátja alá s nyomban mély álomba merült.

Álmában ismét otthon járt. Kint esatengolt a mezőkön, erdőkön egy barátjával. — Madárfészket szedett. Hatalmas tölgyfák óriási koronáján rengeteg varjufészket láttak... víg ujjongással fogtak hozzá, hogy majd jól megrakódnak a varjutozásokból, esetleg még kis, pelyhes fiókákat is találhatnak. Cipőiket levetve, ügyesen tornászták fel magukat a lombsátor koronájába... már csak egy-két méter hiányzott, hogy az első fészket elérjék, mikor Józsi véletlenül egy száraz ágra talált lépni, az letört alatta s ő ijedségében a kezeivel is elengedte a fát, elvesztette az egyensúlyát s zuhant, zuhant lefelé... közben a fejét jól belevágta a fa törzsébe... s erre felébredt.

A feje rettenetesen sajgott. A hajó erősen himbálózott s úgy lökdöste, gurította Józsit a szűk kis vackában, mint egy kukoricát. A feje minden lökésre hol a jobb, hol a baloldalon vágódott bele a ládába. Már egészen el volt kábulva s fejére tojásnyi nagyságú kakasok nőttek, a gyomra pedig émelygett, fájt, reszketett s egy-egy nagyobb lökésre úgy érezte, mintha a torkába szaladna az egész gyomra s a gyomraszája majd szétszakadt a nagy fájdalomtól. Közben a hajó mind jobban-jobban hánykódott s Józsi úgy érezte, mintha hatalmas hintán hajigálnák, hajtának előre-hátra, ösz-

sze-vissza. A feje sajgott, lüktetett, a szája száraz volt, nyelve egészen beledagadt, a hányinger fojtogatta, szorongatta.

Hej, de megbánta már Józsi, hogy ilyen kalandos vállalkozásra adta a fejét, hogy otthagyta az iskolát és a szülei házat. Próbált kibújni a szűk kis vackából, de meg sem bírt mozdulni a nagy fáradtságtól. Nyögve, nyöszörögve fetrengett irtózatoss kínok között és már eszmélni, gondolkozni sem tudott, amikor egy váratlan, hatalmas lökésre úgy belevágta fejét az egyik ládába, hogy azonnal elveszítette az eszméletét.

VI.

Ezalatt odahaza a kollégiumban és Józsi szüleinél nagy aggodalomban voltak.

Dr. Bereczki József ügyvéd urnak, Józsi édesapjának október 18-án fontos ügyekben a városba kellett utaznia. Késő délutánig tárgyalásai voltak a járásbírószágon és a törvénytársaságon, ahol egy hatalmas erdőperben képviselte ügyfelét. Már majdnem az estéli órákba nyúlt az ítélethozatal ideje a hatalmas perben, melyet Bereczki ügyvéd úr logikus érvelései és bizonyítékai után az ő ügyfele nyert meg az első fórumon.

A tárgyalásról hazatérve, melegen szorongatta az ügyvéd úr kezét és nagy hálálkodások közt mondott köszönetet a megnyert perért, mellyel egész vagyonát visszanyerte s ezt csak kizárólag Bereczki ügyvéd úr kiváló, férfias magatartásának és gyakorlott ügyvédi ténykedésének köszönhetette.

Bereczki ügyvéd úr is boldog volt. Jól esett a megérdemelt siker és örvendett, hogy egy nagy bajban levő szegény embertársán segíthetett. Boldogan sietett egyenesen a kollégium felé, hogy szeretett, egyetlen gyermekét minél hamarább keblére ölelhessen.

Már, amint a nagytemplom mellett befordult, meglepte az öreg „Alma mater” szokatlan csendessége. Hiányzott a megszokott zsivaj, csengő gyerekcacagás, vidám hancurozások szokott sivalgása. Csak egy-két gyermek öngyelt a hatalmas, kihalt nagyudvaron. Azok is kedvetlenül, csak úgy immelámmal játszadoztak, egy kopott, esajkos futball-labdával „rugta” egykapura.

Talán még szilenciumon vannak a fiuk — gondolta az ügyvéd úr —, de azért beme-
gyek. A felügyelő tanár úr biztosan megen-

gedi, hogy a dolgozóban, vagy a hivatalos szobában elbeszélgethessünk.

— Kit tetszik keresni? — kérdezte Márton, a kapus, aki éppen a csengő mellett állott és vacsorára készült csezengetni.

— Kit keresek — döbönt meg az ügyvéd úr —, hát talán nem ismer, Márton?

— Dehogynem — mosolygott Márton, — a Bereczki doktor úrnak teccik lenni.

— Nahát — mondta kissé idegesen az ügyvéd úr —, legyen szíves, hívassa le hát a fiamat, Bereczki József negyedik gimnázistát.

Márton eközben csezengetni kezdett, mert elmúlt volt fél hét és néhány itttmaradt diákocska már szívszakadva várta, hogy csengessenek a régóhajtott „vityire“.

Sokszor szokott a csengő naponta megszólalni, sokszor szokta a diákokat figyelmeztetni, inteni, kötelességeikre emlékeztetni, egyszer felkelésre, máskor lefekvésre, tanulásra, vagy imára inteni, de a kisdiáknak talán a legkedvesebb csengőjelzése, mikor vacsorára gyűjti össze őket. Még talán az ebédet jelző csengőhangokat sem várja olyan epekedve a bentlakó növendék, mert a délelőtti órák után úgyis csak egy kézmosásnyi idő van még s a korgó gyomrokat nem várakoztatja meg nagyon az ebéd. Déltől estig azonban nagy idő van s a diák játéktól, tanulástól úgy megéhez, hogy nem csoda, ha már kisszilencium után türelmetlenül toporzékolva várja a csezengettyűszót, ezt a legsebbe és legandalítóbb mennyei harangszót.

Ilyenkor aztán a kisdiák valósággal megbolondul az örömtől: ugrál, táncol, kurjantgat, tapsol, amíg a felsőbb osztályos térfelügyelő sorba nem kergeti.

Márton szép nyugodtan csezengetett, ütemesen elnyujtva, szabályosan. A csengő egyik oldalára mindig egyet ütött, a másikra pedig kettőt: tram-tatta, tram-tatta... A diákocskák pedig ujjongva, visongatva, tapsolva ugráltak a csengő taktusára s énekeltek a csengőszó dallamára nagy boldogan a varázslatos szót: kon-viktus, kon-viktus, konvityi, konvityi, kon-vityi, konvityi...

Az ügyvéd úr ezalatt nyugodtan várt. Ő is ebben az öreg intézetben nevelkedett. Ide hozta őt is az édesapja már az első gimnáziumba, itt serdült a kamaszkorba, itt érlelődött férfivé. Ismerte a szokásokat, ismerte a rendet, tudta, hogy vacsorához szól a csengő-jelzés és várta, hogy majd Józsi is lejön. Mekkora volt a csodálkozása, mikor látta, hogy alig szállingózik le az öreg falak közül 20—30 gyerek.

— Hát a többi hol van? — kérdezte köszönés után a felügyelő-tanár úrtól.

(Folytatjuk.)

Ima.

Isten!

Te nagy, Te jó, Te bölcs,

Isten!

Én imádkozom.

Hozzád.

Ki tölgyeket derékon törsz,

Kiért pompázik a virágszirom.

Isten!

Te letöröd a könnyet, ha fáj,

Isten!

Te látod, ha vonaglik a száj,

Te lelket lehelsz a virágzó fába,

Mosolyt csalsz az alvó gyermek ajkára.

Isten!

Te látod a királyok gyászát,

Látod koldusoknak boldog örömét,

Ha eléri napi áhitott vágyát,

Vízbe márthatja száraz kenyerét.

Isten!

Ki ott vagy a zúgó tengeren,

Hol az elemek csatája dül,

Isten!

Te ott vagy a kőszirteken,

Melyre egednek fehér hava hull.

Isten!

Te ott vagy a felkelő napban,

A párás, lilás esti alkonyatban,

A méhzümmögésben,

A rózsá illatában,

A jóban, a szépben,

A rútban, a rosszban.

Isten!

Te bennem is létezel valahol

Bennem is él egy parányi szikrád,

Nem kutatom létednek titkát,

Mert tudom, hogy nem hagysz el engem.

Tudom, megbocsátsz, ha véték,

Tudom, őrzöl, hogy hová lépek,

Isten!

Te vigyázol füre, fára,

Patakcsörgésre, napsugárra,

Vigyázzál Uram, rám,

A leányra...

Braşov.

Nemes Nagy Márta.

Szántólegény dala.

Ha kél az ég szép hajnala,
Kezemben az eke szarva,
Ekém előtt négy tulok jár:
Csákó, Szilaj, Gyöngyös, Bogár,
Isten segélj, haj!

Majd ha a nap délfelé kel,
Eljő anyám az ebéddel.
Tudom ízes lesz ételem,
Hisz ő együtt eszik velem
Haj nó, Bogár haj!

A kis egér farkincája.

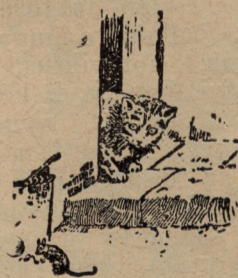
Népmeséből feldolgozta: L. Ady Mariska.

Volt egyszer hol nem volt, az Operenciás tengeren innen, a szomszédok kerítésén túl, élt egyszer egy kis egér. Pákosztos kis jószág volt ökelme, annyi szent igaz. Mindenbe beleásta a hegyes fogacskáit, amihez csak hozzáférhetett: sajtbba, szalonnába, kolbászba, sonkába. Megdézsmálta a kockacukrot s a rizskását is s ha jókedve volt, bele-belehempergett a zsák lisztbe, úgy, mint a játszó gyermekek nyáron a jó meleg fővénybe.

Hát haragudott is rá nagyon a gazdasszony. Felállított az éléskamra közepére egy jól működő egérfogót, csaléteknek beletett egy jókora darab avas szalonnát s várta, hogy a kis tolvaj horogra kerüljön. De a mi kis egérünk, amilyen pákosztos, éppen olyan ravasz is volt. Hasztalan csiklandozta orrocskáját az avas szalonna szaga, messziről elkerülte a csapdát. Nem volt mit tenni a gazdasszonynak. Be kellett engednie a kamarába a nagy szürke kandurt: a Círmóst, aki — mióta a bajuszát megmártogatta egyszer

a tejföles fazékban — számüzve volt mindörökre erről a pompás helyről.

Híres egérfogó familia ivadéka volt ökelme, de, hogy régen nem gyakorolta, kijött a mester-

Círmos ráles a kis egérre.

ségből s a kis egérnek csak a farkincáját kaphatta el.

Azt azután el sem fogyasztotta (nem olyan izletes ám az, mint a kis malac farkincája), hanem nagy morogva félredobta egy rejtett sarokba.

Hej búsult a kis egér a farkincájáért.

Nemcsak azért, mert a leharapott farkinca helye nagyon fájt (egér mama be-bekötözte azt hús tormalapúval), hanem azért is, mert bárhova ment: bálba, zsúrba, vagy az egértemplomba, az egér úrfiak összekuncogtak a háta mögött, olyan csuda furesa volt a farkincája nélkül.

— Istenem, Istenem, — sópáncodott egyre — még pártában maradok a Cirmos miatt. Mert ugyan kinek lesz kedve és bátorsága feleségül venni egy farkincátlan egér-kisasszonyt. Én el is megyek és visszakérem a Cirmostól a farkincámat.

Egér-mama elszörnyülködött, mikor a kis egér vakmerő tervéről értesült s mert tudta, hogy egy ilyen vállalkozás milyen veszedelemmel járna, szigorúan megtiltotta a kis egérnek, hogy az ő tudta és beleegyezése nélkül kidugja orrocskáját a lyukból, akarom mondani az egérpalotából.

De a kis egérben nagyobb volt a hiúság, mint az engedelmesség.

Egy szép napon se szó, se beszéd, ellillant hazulról s elindult megkeresni a farkincáját.

Először az éléskamrába lopakodott be, de bár minden zegét-zugát tüvé tette, sehol sem akadott rá a leharapott farkincára.

Nem volt mit tenni: föl kellett keresni a Cirmost.

Hej, hogy dobogott a kis egér szíve, amikor szembenállott a nagy szürke kandurral.

De az olyan félelmetesen forgatta is a két nagy szemét s úgy vicsorította a gonosz, hegyes fogait, hogy nem egy kis egérnek, de talán egy kis legénynek is inába szállott volna a bátorsága.

Bizony, csak egy szemvillanásnyi időbe került, hogy be nem kapta a kis egeret. Csupán azért kegyelmezett meg neki, mert olyan esetlenke volt a farkincája nélkül.

— Édes jó Cirmos, — könyörgött szépen a kis egér — kérlek, add vissza nekem a farkincámat. Látod, mindenki csúfol, senki sem néz rám s még talán pártában is maradok szégyen szemre, ha te meg nem könyörülsz rajtam.

— Hja, kedveseim! — bólintott leereszkedően a félelmetes kandur — ha én azt tudnám, hogy hol van a te farkincád! Messze van az már tőlem, mint a tavalyi hó. Hanem tudod mit mondok! Ha elmegy és hozol nekem a tehéntől tejet, utána nézek s hátha sikerül előkerítenem az éléskamra valamelyik zúgából a farkincádat.

A kis egér nekiiramodott s egy-két szempillantás alatt a tehénél termett.

A Riska éppen az alom-szalmán hevert s a délebédjét kérődzte. Ugyancsak nagyot nézett, mikor a pöttömnyi jószág megállott előtte:

— Tehén — könyörgött szépen a kis egér — kérlek, adjál nekem tejet.

— Aztán minek neked a tej? — érdeklődött a Riska.

— Tejet viszem cicának, cica visszaadja a farkincámat.

— Nini! — nevetett a Riska. — Most látom csak, milyen csonka-bonka vagy. Hát jól van, kis egér, adok neked tejet, de előbb menj el a kaszáshoz s hozzál nekem füvet.

A kis egér nekiiramodott s egy-két szempillantás alatt a réten termett.

— Kaszás — könyörgött Pista bácsinak, aki ingujjra vetkőzve, izzadtan kaszálta már hajnal óta a harmatos, selymes füvet — kérlek, adjál nekem a fűből.

— Aztán minek neked a fű? — érdeklődött Pista bácsi.

— Füvet viszem tehénnek, tehén nekem tejet ad. Tejet viszem cicának, cica visszaadja a farkincámat.

— Jól van kis egér, — nevetett Pista bácsi — adok neked füvet, de előbb menj el a gazdasszonyhoz s kérjél nekem lepényt. Nagyon sovány volt a mai ebédem, jó volna megtoldani néhány turóslepénnyel.

A kis egér nekiiramodott s egy-két szemvillanás alatt a gazdasszonynál termett.

Julesa néni ott szorgoskodott a takaréktázhely körül, mikor a kis egér megállott előtte:

Gazdasszony — könyörgött itt is — kérlek szépen, adjál nekem lepényt.

— Netene! — csúfolódott a Julesa néni. — Egy kis máléliszt vagy szalonna felső nem is volna jó, mindjárt lepény kéne! Ugyan minek neked a lepény?

— Lepényt viszem kaszásnak, — magyarázta a kis egér — kaszás nekem füvet ad. Fűvet viszem tehénnek, tehén nekem tejet ad. Tejet viszem cicának, cica visszaadja a farkincámat.

— Jól van kis egér — hagyta helyben Julesa néni a kis egér mondkáját, — ha így áll a dolog, szívesen adok neked lepényt, de nincs zsírom, amiben kisüssem, eredj el hát előbb a disznóhoz és hozzál nekem zsírt.

A kis egér nekiiramodott s egy-két szemvillanás alatt a disznónál termett.

A hizó ott hűsítgette másfél mázsás testét egy ronda pocsoltyában, mikor a kis egér megállott előtte.

— Disznó — könyörgött szépen — kérlek, adjál nekem egy kis zsírt.

— Rőf, rőf! — szuszogott a hizó — aztán minek neked a zsír?

— Zsírt viszem gazdasszonynak — magyarázta itt is a kis egér — gazdasszony nekem lepényt ad. Lepényt viszem kaszásnak, kaszás nekem füvet ad. Fűvet viszem tehénnek, tehén nekem tejet ad; tejet viszem cicának, cica visszaadja a farkincámat.

— Jól van kis egér, — rőfögött a hízó — adok neked zsírt, úgyis nagyon meleg rajtam ez a sok háj és szalonna, de előbb menj el az erdőhöz s kérjél nekem makkot.

A kis egér már nagyon fáradt volt. Messze elkerült hazulról a sok ide-oda futkosás alatt s bizony félt is. Eszébe jutott az egér-mama parancsa s keservesen megbánta, hogy nem fogadott szót. De, ha már benne volt, nem akart visszafordulni s így nekiiramodott újból s nem-sókára elért az erdőbe.

Szép, sudár bükkfák sorakoztak ott egymás mellett s annyi volt rajtuk a makk, mint csillag az égen.

— Erdő, — fohászkodott a kis egér — adjál nekem egy keveset ebből a sok makkból.

— Aztán minek neked a makk — kérdezte az erdő.

— Makkot viszem disznónak, disznó nekem zsírt ad. Zsírt viszem gazdasszonynak, gazdasszony nekem lepényt ad. Lepényt viszem kaszásnak, kaszás nekem füvet ad. Fület viszem tehénnek, tehén nekem tejet ad. Tejet viszem cicának, cica visszaadja a farkincámat.

— Jól van, kis egér — susogott kedvesen az erdő, — adok neked makkot, de meg kell várnunk, míg hazajön a szél, hogy megrázza a fákat. Addig feküdj le valamilyik fa alatt s pihenj ki a fáradságot, mert látom, hogy fáradt vagy.

A kis egér megköszönte az erdő szívességét s éppen le akart heverni, mert mi tagadás, ráfért volna egy kis pihenés, mikor rettenetes zúgás támadt s nagy robajjal megérkezett az északi szél.

Borzasztó haragos volt, mert valahol valamelyik büszke fenyő, vagy százados tölgy nem hajolt meg elég mélyen előtte. Korbácsával má a nagy tengert is végigpaeskolta s most alig hogy a kis egér félénken belefogott a mondókájába dühöngeni kezdett; tépte, cibálta a szegény bükkfák ágait. Hullott a sok makk, mint a zápor, de a kis egér már nem szedhetett belőle, mert egy makk éppen a fejére esett s menten szörnyethalt tőle.

Hiúságának és szófogatatlanságának így adta meg az árát.

Figyelem!!

Tudatjuk veletek kis cimborák, hogy: az *Egyszer egy királylány* c. mesejáték márc. 23-25-27-i előadása különböző akadályok miatt ápr. hónapra marad. Az április 1-i számban megírjuk majd az új előadások pontos dátumát.

Az ébredő hóvirág

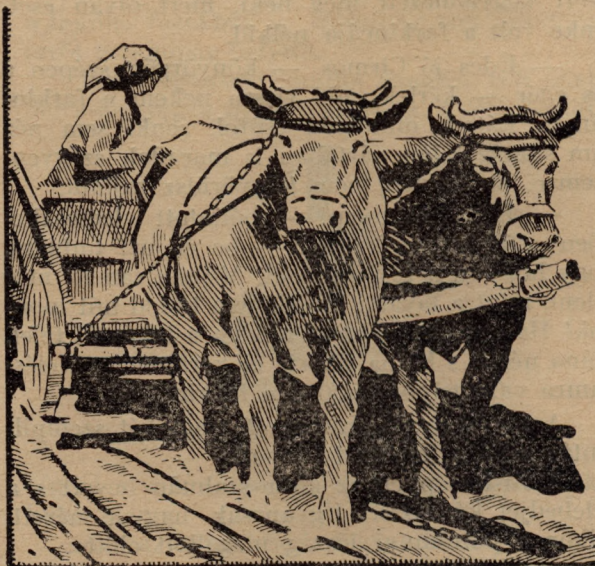
Irta: Földes Zoltán.

*A hideg tél köpenye
Fehér hóval fődte be
Az erdőt, a rétet.
Bár a fagy s a hó alatt
Egy kis élet megmaradt:
A virágok éltek...*

*Egyszer, egy nap hajnalán
— A nap hőbben kelt talán? —
Félsz-e lett a hónap.
Délre pajzán sugarak
Vég ollója átszaladt
Gyolcsán Tél apónak.*

*A nap játszi fényheve
Úgy hatott a földbe le,
Mint ezernyi kis nyíl; —
Alvó élet felfakad,
Kél gyökérke és a mag. —
Hó szíromka, nyílj, nyílj...*

*S hol a tépett hólepel
Foltokat kap, végig el
Van virág, de mennyi!
Árva lányka arra jár;
Megtelik a kis kosár;
Jó lesz tőle venni!...*

Új erővel, új munkára.

Az Uj Cimborá II. országos gyermekrajzkiállításának versenyeredményei.

Szerte az országban városokon és falukon nagy izgalommal várják a kis cimboráink a II-ik országos gyermekrajzkiállítás eredményeit.

Ime most az Uj Cimborá be is számol ezekről az eredményekről, úgy, ahogy a háromszor összeült bírálóbizottság, amelynek tagjai festőművészek és rajztanárok voltak — az eredményt alapos munka után összeállította.

A rajzkiállítás kétirányú volt: 1. rajzkiállítás. 2. plakátverseny.

Ugy a rajzkiállítás, mint a plakátverseny, nemremélt, szép eredményeket hozott. Bucurestből, Jashból, de jöttek még Esztországból, Amerikából, sőt Japánból is rajzok.

Az első, 1933-i satumarei kiállítás óta mélyült és szélesült az Uj Cimborá gyermekrajzmozgalma. Ahogy az első kiállítások idején minden irányítás nélkül rajzoltak a gyermekek és másoltak, ma már mind több az önálló elgondolás után készült munka. Különösen a vidéken élő gyermek kezd figyelni és megfigyelni, kezdi meglátni a faluja sajátos építkezését, tájrendezését, szokásait, népviseletét. Ugy, hogy ebből a szempontból szinte felmérhetetlen értékű munkát végez az Uj Cimborá. Éppen ezek a néprajzi vonatkozások teszik időbenállóvá és országos jellegűvé a rajzmozgalmat.

A kiállítás alkalmára az egyes városok: Aiud, Brasov, Odorheiu, Mercurea Ciuc, I. G. Duca, Horlăcea, Turda, rajzait albumokba foglalta az Uj Cimborá. Mindenik album egy külön világ, különösen a székely városok albumai. A gyermekek rajzai harmatos, őszinte naivsággal őrzik és juttatják kifejezésre a vidékük sajátos jellegét. Pl. a székely, jóízű, lélekből fakadó humorát I. G. Duca, a havasok életét, küzdelmét a természettel, népszokásokat Mercurea Ciuc s szebbnél-szebb, színpompás népviselet Odorheiu albuma.

A bírálóbizottság döntése szerint a beérkezett rajzok, képek a következő elbírálásban részesültek: az iskolák között az I. díjat Horlăcea (falu a Kalotaszegen) ref. elemi iskolája nyerte. Éppen a népi motívumok érvényrejuttatásáért. De dicséretet nyertek: *Ulmeni* (Sălaj), Ref. elemi isk. *Floresti* (Cluj), Róm. kat. elemi isk., *Bucuresti*, Ref. vasárnapi iskola.

Szápen dolgoztak a vidéki középiskolák is, úgyszintén a helybeli elemi és középiskolák is.

Minden iskolán belül vannak kitüntetettek, akik részint jutalmat, részint dicséretet nyertek. Így: *Ref. elemi isk. Horlăcea*: György Erzsébet III. el. ot. Miklós Kata VI. el. ot. György Erzsébet V. el. ot., Vincze Piroska VI. el. ot., György Erzsébet VI. el. ot.

Ref. elemi isk. Ulmeni: Koncz Rózsika II. ot. Soós Nusika II. ot., Balogh Ibolya, Balogh András VI. ot., Balogh Erzsébet és Rózsika.

Róm. kath. elemi Floresti: Vajda Bandi I. ot. Vajda Lajos V. ot.

Róm. kath. elemi isk. Gherla: Moritz Erzsébet III. ot., Réthi Árpád VII. ot., Réthi Róza V., Sipos Gyula VI., Novák László IV. ot., Csák Róza IV. ot.

Ref. Vasárnapi iskola Buc: Rác Judit VI. ot. Novák Ella VI. ot.

Ref. elemi iskola Dacu: Vincze Mari V. ot., Kiss Róza, VII. ot.

Ref. elemi iskola Abrud: Tar Béla IV. ot., Lovász József IV. ot., Rác Eszter VII. ot., Fodor Éva.

Sok értékes munka jött be iskolán kívül is. Ezek közül részint jutalmazásra részint dicséretre érdemesítette a bírálóbizottság a következők munkáit:

Nagy György IV. el. ot. Taureni, aki nagyszerű állatrajzoló.

Sándor Albert V. el. ot. Zágón, — különösen jólsikerült munkája a gr. Bethlen György kép-nagyítása.

Szolanovszky Zsigmond II. el. ot. Sovata. A táj, a vidék jó megfigyelése.

Csulak Lenke I. g. ot. Hajeg. Az őraljboldogfalvi templom c. képével nyert dicséretet.

Vámszer Márta I. g. ot. Mercurea Ciuc. Sokat fejlődött az első országos kiállítás óta.

Gr. Bethlen Ily IV. el. ot. és *Miki* II. el. ot. Cris. Elgondolásaikban a meseszerűség érvényrejuttatását figyelte meg a bírálóbizottság.

Márton Emil IV. el. ot. Luete. Jó megfigyelőképesség.

Henner Aranka Baia Mare rajzai is dicséretben részesültek.

Az egyes városok középiskolái közül részint jutalmat kaptak, részint dicséretet:

Mercurea Ciuc. Róm. kath. főgimn.: Vámszer Géza, Stefan József. Albert István, Madarász Ferenc, Biró Gyula, Botár Attila, Benedek Feter.

Aiud. Ref. tanítóképző: Varró István, Király Zoltán, Kálmán Béla, Horváth Berci I. ot.

Brasov. Ref. leánygimnázium: Nemes Nagy Éva, Feter Izabella, Vincze Irén, Tóth Edith, Máthé Jolán, Barkó Sári.

Szép dicséretet kaptak: *I. G. Duca*: Róm. kath. elemi, ref. elemi, s unitárius kollégium. *Teius*: Ref. elemi. *Turda*: Róm. kath. és ref. elemi iskolák, *Câmpia Turzi*: Ref. elemi iskola, *Tg. Săcuesc*: Ref. elemi és róm. kath. elemi, *Cernatu*: Evangélikus elemi, *Odorheiu*: Zárdai elemi, Ref. gyakorló elemi, ref. tanítónőképző és róm. kath. főgimn. akiknek szintén szerepeltek

(Folytatása a borítólapon utolsó oldalán.)

Ahogy kis munkatársaink írnak...

Bemutakozó.

Mi is szeretnénk bemutatkozni, a kedves Uj Cimborának és a kis olvasóknak. Nevünk: Éva és Elaine Szent-Iványi. Édes apukánk küldi nekünk az Uj Cimborát Kolozsvárról, amiért apukának sok-sok csókot küldünk. Itt anyuka olvassa fel. Szeretjük a lapot, mert sok mindent me-

Szent-Iványi Éva és Elaine.

sél nekünk a hazánkról Eután is szeretettel fogjuk kísérni a sorokat. Kis hugom III-ik elemi osztályba jár és én V-ikba. Sok üdvözlést küldünk Bostonból a Szerkesztő néninek és kis pajtásainknak, akik Kolozsvárt laknak.

Boston, 1938. jan. 11.

Szent-Iványi Éva és Elaine.

Találós kérdés.

Az alvó királykisasszony.

Ismerek egy nagyon szép hercegnőt, ki elalszik minden évben, mikor az ősznek vége van. Nem alszik el száz évre, csak néhány hónapra és mégis nekünk egy évszázadnak tűnik és nem merjük fölébreszteni.

Ez idő alatt nem süt olyan melegen a nap, nem hallani egyetlen madár énekét sem, a virágok nem nyílnak és a kopasz fák feketén merednek a sziürke ég felé. Néha egy fehér fátyol borítja a földet és minden olyan csendes, akár egy temetőben.

Ebben a pillanatban feltűnik egy herceg zöldbe és pirosba öltözve, kézen fogja a szép hercegnőt, ki csodálkozva ébred.

Akkor a nap kisiüt, az ég kék lesz, a rügyek előbújnak, a bokrok kizöldülnek,

a kis madarak csőrén fölesendül az ének. Minden csillogó és vidám, akárcsak egy csodálatos esküvőn.

Azt a szép hercegnőt, aki átaludja a tél szomorú hónapjait, ti éppen olyan jól ismeritek, akárcsak én és én nem akarom megmondani annak a nevét, meghagyván nektek azt az élvezetet, hogy találjátok ki ti magatok.

Franciából fordította: Pitó László.

Nevem: Deák Lajos. Én a Jasi kereskedelmi iskola II. osztályába járok. Az Új Cimborá érkezését mindig nehezen várom. Tudatom, hogy az 5. szám szélmalom rejtvényét megfejtettem, de újat is szerkesztettem, amit levelemben küldök is. Üdvözlöm az összes cimborákat.

Pascau—Iási.

Deák Lajos II. g. o. t.

DALOLJATOK KIS CIMBORÁK.

Csinom Palkó.

I.

Csinom Palkó Csinom Jankó,
Csontos karabélyom —
Szép selymes lódingom,
Dali pár pisztolyom.
Nosza rajta jó katonák,
Igyunk egészséggel,
Menjen táncba ki-ki köztünk
Az ő jegyesével...

MARCELLA NÉNI POSTÁJA

Teleky Dezső. A küldött kéziratok, üzenetek megérkeztek. A segítséget, az újabb munkavállalást, a lap mellett való kitartást köszönöm. Örömmel látom munkatársainkban is megnyilvánulni ezt a lelkes munkavállalást. Az Új Cimborá az eltelt évek során társadalmi életünknek olyan építő, élő és mozgó kis szervévé vált, úgy belopta magát a lelkekbe, hogy semmibe venni és vele nem számolni, nem lehet. Köszönöm, hogy mindezeket megírta nekem. Amint tudok — levelére válaszolok. — *Nemes Nagy Márta.* A küldött kéziratoknak igen örültem. Sorra is kerülnek rendre-rendre. Az Új Cimborá-indulót megzenésítjük. Jó egészséget kívánok. — *Ilonka néni Braşov.* A küldött rajzok iránt a kiállításon szép érdeklődés nyilvánult meg. A bíráló-bizottság is elismeréssel nyilatkozott a gyermekek munkáiról. Fülöp Jucinak a lapot beindítottuk. — *Kirjakné Kovács Emma.* A beküldött versekben az őszinte, igaz lélek hangja csendül fel. Mindegyik megállja a maga helyét. S nagy értékük, hogy a falu egyszerű életét, kis eseményeit is olyan közel tudja vinni a gyermekek lelkéhez. Ezen az úton kell továbbra is megmaradnia. Sok gond és küzdelem között élek én is, azért értem meg azt, aki nozzám hasonlóan küzd.

Turdean Endréné és Csapó Bálintné. A virágokra küldött összeget megkaptuk. Hálásan köszönjük. A kis rajzfüzetek felírásai igen szépen sikerültek. Örülni fognak majd nekik a gyermekek, akik jutalmul kapják. — *Horváth Sarolta.* Az összes leveleket megkaptam. Húsvéti, tavaszi, pünkösd-i, anyáknap-i, vizsgai, madarak, fák napjára alkalmas mesékre, versekre, színdarabra mindig szükségünk van. — *Móráné Ősz Rózsa.* A beküldött köszöntők nyerseks, fésületlenek — így nem tudjuk közölni. Egy pár jó gondolat van bennük. Talán a feljegyzésnél kell alaposabban utánuk nézni. Pedig népmeséket, szólásmondásokat, köszöntőket szívesen közlünk. — *Szőcs Béla.* A küldött fordítások jók. Közlésre is kerülnek. Örömmel fogadjuk munkatársaink sorába. Hasonló dolgokkal keressen fel máskor is. — *Fábrgy Tibor Buc.* A rajzok a kiállítás harmadnapjára érkeztek meg. Kítettük azokat is a többi kiállított rajzok közé. Várjuk a hosszú levelét. — *Héjja Szilárd Cluj.* Nem is gondoltam rólad, hogy akkora legényke létedre már verselni is tudsz. Jöjj majd be egy szombat délután, hogy egy kicsit beszélgessünk együtt. — *Héjja Szilárd anyukája.* A kiállítás alatt kaptam meg szép ajándékát, a gyönyörű kézimunkát. Nagyon, nagyon jól esett a kedves figyelme. A szép mintákba belevarrta a szíve, lelke melegségét is.

Cluj: Orbán Laci III. el. o. t., Sarkadi István, Blau Éva IV. el. o. t., Zoltán Levente, Ko-

vács Attila IV. el. o. t., Kovács Erzsébet, Kiss Lajos, Utz Ferenc III. o. t., Albón Tibor IV. el. o. t., Turdean Klárka IV. el. o. t., Fehér Tibor IV. el. o. t., Szász Éva III. g. o. t., Zoltán IV. el. o. t., Hosszú József II. g. o. t., Méder Zoltán IV. g. o. t., Pataky Béla és Pista (febr. 10, márc. 1-i), Borza Jolánka és Bandi, Dániel Károly IV. el. o. t. rejtvénymegfejtések beérkezett. Áadtam őket a rovatvezetőnek átvizsgálás és kisorsolás végett. — *Gróf Degenfeld Anny IV. el. o. t.* Valóban régen nem láttam levélkédet a postában. Örülök, hogy végre ismét írtál — s milyen hosszú levelet! Kétszer is elolvastam, amit írtál. Karácsonykor szép bélyegalbumot kaptál, azóta lázasan gyűjtöd a bélyeget. Leveledben is bélyegeket küldöl az Új Cimborának, de te is kérsz helyette. Ám írd meg, hogy milyen nemzetbeli bélyegek hiányzanak, újak-e, régiek-e, nehogy olyanokat küldjünk, amilyenek már vannak. A rejtvény megfejtésed pompásan sikerült. Várom a következő leveledet kis Anny! — *Czeplédy Laci IV. el. o. t. Soponya.* Milyen kedves levelet írtál Laci! S milyen hosszú. A kis Zsófikáról is írtál, aki azóta már fényes szárnyu angyalka lett az égbelen. Amint időm lesz, írok neked külön is levelet, de most nagyon-nagyon sok a dolgom. A rajzaidat elvittük a kiállításra. Rajzolgass csak tovább, mert tudsz te rajzolni, ha akarsz. Édes jóanyádat és édesapádat üdvözlöm. — *Pitő Laci III. g. o. t. Piteşti.* A beküldött újabb munkáidat is elolvastam. Látom, hogy az írás tudománya iránt nagy kedvet és készséget érzel. Irogass csak, amikor időd van. A fordítás jó, a „Karácsonyi ajándékozás“ is, a „Vasárnap délelőtt“ azonban elnyújtott, próbáld meg még egyszer átdolgozni. Épp csak az egyharmadára. A megfejtést és az új rejtvényeket átadom a rovatvezetőnek. Írj máskor is.

Incze Gábor I. g. o. t. Aiud. Megfejtésed beérkezett. — *Gálffy Gáborka IV. el. o. t.* Az állattani pótrejtvényed jól sikerült. A rejtvényysorolásra be is kerül. — *Kiss Rózsa VII. el. o. t.* A febr. 20-iki dátummal beküldött rajzokat a kiállítás anyagába besoroztuk. Úgyesen doigoztatok. A bíráló-bizottság meg is dicsért benneteket. — *Solanovszky Zsiga II. el. o. t. Sovata.* Rajzaidat a kiállítás anyagába beosztottuk. A bíráló-bizottság téged is megdicsért. — *Horváth Rózsika és Berci.* Bemutatkozó leveletek közlésre kerül a fényképpel együtt. — *Kiss Sándor III. el. o. t. Lopada. Nou.* Nem csak megfejtésen töröd a fejed, de újak szerkesztésén is. A beküldöttéket átadom a rovatvezetőnek. — *Aiud-i színházjátszó hat gimnázista leány.* Nem írtatok meg a címeteket, már elküldtem volna rég a kért színdarabot, amelyik éppen nektek való. Írjátok meg hát a címeteket.

**Az Uj Cimora II-ik országos gyermekrajz-
kiállításának versenyeredményei.**

(A 101-es oldal folytatása.)

képei a kiállításon, azonban kitüntetéseiket, jutalmakat az 1936-os év folyamán náluk városukban tartott kiállítások alkalmával már elnyerték.

A helyi és vidéki állami iskolák részéről is szép számmal érkeztek be rajzok. Ezek közül részint jutalmat, részint dícséretet nyertek:

Utu Ferenc III. el. ot., Poruțiu Felicia I. el. ot., Zoltán Márta, Blau Eva IV. el. ot., Gellér Ibi IV. el. ot., Dániel Károly IV. el. ot., Joan Turbut VI. el. ot.

Szakács Márton III. g. ot. (Liceul Const. Anghelescu), Király István III. g. ot. (Liceul Const. Anghelescu), Radu Fulger III. g. ot. (Gh. Baritiu), Zoltán Pál (Gh. Baritiu), Pito László III. lic. ot. (Scoala Prim. Sup.), Iasi, Visky Judith III. g. ot. (Liceul de fete Principesa Ileana).

Dicséretet nyertek még:

Nussbacher Jenő Cluj, kép nagyításával.
Turbucz Gyula Cluj, ceruzarajzaival.

A helybeli gyermekek közül részint jutalmat kaptak, részint dicséretet:

Ref. kollégium elemi iskola: Kovács Attila IV. ot., Gerő Erzsébet I. ot., Orosz László I. ot., Palassy Klára III. ot., gr. Teleky Árpád unoka, Végh Attila II. ot., Bindáczy Lajos, Szász Árpád, Palaky Béla IV. ot. Menegotti János, Rác József III. ot., Gáspár Pál IV. ot., Ferenczy Miklós III. ot., Szekernyés Magda II. ot., Nagy Éva.

Szász *Evangelikus elemi isk.*: Farkas Erich I. ot., Vajna Zoltán, Nagy Loránd IV. ot., Farkas József, Helmer Vilmos II. ot.

Mándsturi ref. el.: Nagy Margit I. ot., Császár Maria I. ot. Kacsó Zoltán II. ot., Kréher Emil IV. ot., Székely László II. ot. Szilágyi Erzsébet IV. ot., Nagy Berta VI. ot., Bazsó Béla V. ot., Horváth Piroska VI. ot., Zeyk nővérek Kőműves Margit, Binder Ilonka VII. ot.

Decebal-úti ref. clemi isk.: Fitory Zoltán VII. ot. Posta Mária VII. ot. Horváth Elek VII. ot.

Neolog Izr. elemi isk.: Incze IV. ot., Salaman IV. ot. Wolf W. ot. Deutsch IV. ot.

Unitárius fiú elemi: Bedő Károly, g. ot.
Tana Feri I. ot., Borsay Gabi III. ot., Borsai János II. ot., Tóth Attila I. ot. Szász Miklós II. ot., Terebesi János, Kun Mihály II. ot. Csapkés Sándor III. ot.

Unitárius leány elenü: Balázs Dolly I. ot.,
Gabányi Kamilla II. ot., Zsakó Zsóka I. ot., Sar-
kady Ella V. ot. Nagy Margit, Tóth Piri, Kreitzer
Mária, Örmény Piroska, Parsch Irma.

A helyi középiskolákból részint dicséretet, részint jutalmat nyertek:

Unit. főgimnázium: Fodor József, Albert
Attila I. g. ot., Ötvös Sándor, Tanka Geiza I. g.

ot, Albert Pál I. g. ot, (Uj Cimbora dicséretét
— versenyen kívül)

Róm. kath. főgimnázium: Orbán Károly I. g. ot., Tasnády Tulogdy Ferenc, Reimann II. g. ot., Kovács Béla II. g. ot.

Ref. leánygimnázium: Póczy Klára IV. ot.,
Regéczy Irén II. ot., Szövérdffy Anikó, Deák Ju-
dith, Jeney Katalin, Ferenczy Éva, Schuller
Márta, Gödry Ildikó, Horváth Erzsébet, Daróczy
Ibolya

Marianum: Vajna Éva II. ot., Berkes Márta I. ot., Makkay Piroska II. ot., Molnár Mária III. ot., Kulcsár Erzsébet III. ot., Székely Jolán, P. Jánosy magda, Weress Zsófia III. ot., Szikszay Irén II. ot., Kovács Éva II. ot.

Ref. kollegium. Sárközi András IV. ot., Méder Árpád I. ot., Máthé Ernő II. ot., Zágoni István III. ot., Kun Lajos II. ot., Demjén Attila I. I. ot., Farkas Tibor, Bányai Károly.

(A plakátversenyről a következő számban írunk.)

FEJTÖRŐ

Keresztirejtvény.

Beküldte: *Szász Klára, Iași.*

Vízszintes sorok: 1. Zsigmond király hadvezér volt. 6. Leánynev. 7. Nem holnap. 9. Le. 11. Dátumrag. 12. Beismer. 13. Névtelen levelek aláírása. 15. Török férfinév. 16. Szamárhang (ék. h.) 17. Nem szolga. 19. Olasz skálahang. 20. Olga betűi keverve.

Függőleges sorok: 1. Hazánk. 2. Betű, ki-
ejtve. 3. Vig betűi keverve. 4. Óra magánhang-
zói. 5. Európai ország. 8. Leánynév. 9. Azonos
magánhangzók. 10. Azonos mássalhangzók. 14.
Zúg ikerszava. 18. Rag.

Megfejtésül beüldendő: Vízszintes: 1. Füg-
gőleges: 1 és 5.

Megfejtési határidő: 1938. április 5. A megfejtők között jutalomkönyveket sorsolunk ki.

Felelős szerkesztő és laptulajdonos:

FERENCZY LÁSZLÓ MARCELLA.

Főmunkatársak:

**TELEKY DEZSŐ, SIMON SÁNDOR
és KORMOS JENŐ.**

Minden cikkért a szerzője felelős.